

Arrest

nr. 29 762 van 9 juli 2009
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X(eerste verzoeker) en X(tweede verzoekster), die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 januari 2009 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 16 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DEN BOSSCHE, die loco advocaat B. VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekster kwam op 19 oktober 2000 toe in België en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 oktober 2000 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Op 13 december 2000 kwam eerste verzoeker toe op Belgisch grondgebied om zijn vrouw te vervoegen en op 8 februari 2001 diende hij een asielaanvraag in.

1.4. Op 26 februari 2001 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.5. Na dringend beroep besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 april 2001 voor beide verzoekers dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.6. Op 10 januari 2003 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling voor beide verzoekers.

1.7. Bij beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 17 maart 2003 werden de beroepen tegen de in punt 1.6. vermelde beslissingen verworpen. Eerste verzoeker stelde tegen deze beslissing een vernietigingsberoep in bij de Raad van State dat bij arrest van 11 juni 2004 werd verworpen.

1.8. Op 20 oktober 2003 diende tweede verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.9. Op 3 juli 2006 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.10. Op 13 oktober 2006 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 15 december 2006 en 13 juli 2007 werd deze aanvraag om machtiging tot verblijf aangevuld.

1.12. Verzoekers dienden op 13 augustus 2007 een nieuwe asielaanvraag in.

1.13. Op 28 januari 2008 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor beide verzoekers tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beroepen die verzoekers tegen deze beslissing instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bij arresten van 23 april 2008 op grond van artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet verworpen.

1.14. Op 29 april 2008 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.15. Op 3 juni 2008 werd de in punt 1.10. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.16. De gemachtigde van de minister nam op 30 januari 2009 een beslissing waarbij de in punt 1.14. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenen legden in het kader van hun regularisatieaanvraag beiden een Attest van Immatriculatie voor. Dit document kan echter niet aanvaard worden als een identiteitsbewijs, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn. Bovendien is het Attest van Immatriculatie opgemaakt met de gegevens bekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, volgens eigen verklaringen van de betrokkenen. Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam (B., F. – J., B.) en nummer (...) bevat een kopie van een identiteitskaart op naam van (B., F.) dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam (B., F.) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een

geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

1.17. Op 16 februari 2009 wordt verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

De Raad stelt vast dat verzoekers nalaten een middel te ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing. Derhalve dient het beroep onontvankelijk verklaard te worden voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 11, §1 en van artikel 40 van van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken). Verzoekers stellen dat het begeleidend schrijven bij de eerste bestreden beslissing geheel in overeenstemming met artikel 40 van de gecoördineerde wetten in het Frans werd opgesteld. Zij vervolgen: *“De motivering daarentegen, wordt om onduidelijke redenen in het Nederlands geredigeerd. Artikel 40 is immers van toepassing. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (een centrale dienst in de zin van de taalwetgeving) wordt aan verzoekers ter kennis gebracht door tussenkomst van een plaatselijke dienst, zijnde de burgemeester van Verviers. In dat geval moet artikel 11 van dezelfde wet toegepast worden. De burgemeester is gehouden in zijn betrekkingen met de burgers de taal van zijn taalgebied, in casu het Frans te gebruiken (...).”*

3.2. De verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen als volgt: *“De verblijfsaanvraag werd in het Nederlands opgesteld. De betreden beslissing werd dan ook terecht genomen in de taal die werd gekozen door de verzoekende partij, zijnde de taal waarmee de procedure werd gestart.”*

3.3. De Raad merkt op dat beide partijen hun stelling verdedigen door te verwijzen naar verschillende bepalingen uit de Taalwet Bestuurszaken. In casu diende echter bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening gehouden te worden met het gestelde in artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de tweede asielaanvraag van verzoekers blijkens het administratief dossier in toepassing van artikel 51/4, § 1 in de Nederlandse taal werd behandeld en werd afgesloten door de verwerpings-arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 april 2008 (zie punt 1.13.) en de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure, met name op 29 april 2008, moest voor de bestreden beslissing de taal worden gebruikt die voor de asielprocedure gold. De Raad stelt derhalve vast dat de bestreden beslissing terecht in het Nederlands werd opgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel voeren verzoekers in een eerste onderdeel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betogen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt dat de aanvraag dient vergezeld te gaan van een identiteitsdocument om een aanvraag conform dit artikel te kunnen indienen. Verzoekers wijzen erop dat zij hun attest van immatriculatie hebben overgemaakt zodat de bevoegde diensten hen zouden kunnen identificeren. Zij wijzen erop dat de attesten van immatriculatie werden afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, zodat zij er rechtmatig konden van uitgaan dat zij hiermee zouden voldoen aan de voorwaarde gesteld door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers vervolgen dat de in de bestreden beslissing vermelde omzendbrief niet aan hun tegenstelbaar is, aangezien hij geen bindende kracht heeft en hij bovendien niet bekendgemaakt werd. Verzoekers besluiten dat door te verwijzen naar de omzendbrief en er toepassing van te maken, de Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wat volgens hen neerkomt op een schending van dit artikel.

3.5. In een tweede onderdeel van het middel voeren verzoekers de schending aan van het rechtszekerheids-en vertrouwensbeginsel. Verzoekers betogen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het verleden nooit eerder geëist heeft dat de aanvraag vergezeld gaat van een nationaal paspoort en dat in het verleden een regularisatieaanvraag nooit eerder afgewezen werd om reden dat slechts een attest van immatriculatie werd overgemaakt. Door te verwijzen naar de omzendbrief handelt de Dienst Vreemdelingenzaken volgens verzoekers in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoekers vervolgen: *“Immers jarenlang volstaat het om een attest van immatriculatie als bijlage te voegen terwijl anno 2009 plots een omzendbrief van 2007 wordt toegepast en dit terwijl verzoekers van deze omzendbrief geen kennis hebben.”*

3.6. In een derde onderdeel van het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoekers had de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing kunnen vermijden door hen alsnog de mogelijkheid te bieden een kopie van hun nationaal paspoort over te maken.

3.7. In een vierde onderdeel van dit tweede middel, *“afgeleid uit het redelijkheidsbeginsel”*, betogen verzoekers als volgt :

“De handelwijze van DVZ mist elke vorm van redelijkheid. Het verzoek is onontvankelijk wegens gebrek aan afdoende bewijs van identiteit. Desalniettemin geeft DVZ te kennen dat de identiteitsdocumenten van verzoekers deel uitmaken van het administratief dossier: Het dossier (...)bevat een kopie van een identiteitskaart op naam van (B., F.) dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam (B., F.) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld

(...)

Het is immers zo – en dat blijkt duidelijk uit de motivering – dat de identiteitsbewijzen van verzoeker(s) deel uitmaken van het dossier. Deze werden immers overgemaakt op het ogenblik van hun eerste asielaanvraag.

(...)

De reden die DVZ opgeeft – met name mogelijke verwarring – kan niet aanvaard worden. De identiteit van verzoekers staat voldoende vast: er bevindt zich een identiteitsbewijs in het administratief dossier én het attest van immatriculatie werd opgemaakt op basis van dit nationaal paspoort. Deze motivering – die neerkomt op een kringredenering – is manifest in strijd met het redelijkheidsbeginsel.”

3.8. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij met betrekking tot het gehele tweede middel naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en – verkeerdelijk – naar het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, aangezien dit betrekking heeft op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet . Haar repliek beperkt zich in wezen tot de stelling dat de bestreden beslissing een *“loutere toepassing”* betreft *“van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”*, dat een attest van immatriculatie geenszins kan beschouwd worden als een identiteitsdocument en dat de aanvraag en de bestreden beslissing *“terecht onontvankelijk werd verklaard en op correcte wijze gemotiveerd.”*

3.9. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”* De memorie van toelichting bij dit artikel bepaalt het volgende: *“(…) Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. (...)”* (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 33).

3.10. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad kan de appreciatie van het bestuur slechts als onrechtmatig aanmerken indien de concrete gegevens van de zaak doen blijken dat die appreciatie in strijd met wat in de beslissing wordt aangevoerd kennelijk onredelijk is (cf. RvS 5 juni 2001, nr. 96 144).

3.11. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

3.12. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

3.13. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 april 2008 de attesten van immatriculatie die aan hen uitgereikt werden in augustus 2007 toevoegden als bewijs van identiteit. In de bestreden beslissing worden deze documenten op zich terecht niet aanvaard als identiteitsdocument aangezien op de voorzijde van het attesten van immatriculatie uitdrukkelijk vermeld wordt dat het stuk geen identiteitsdocument is (*“La présente attestation ne constitue en aucune façon un titre d’identité (...)”*). Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekers, zoals aan alle vreemdelingen die een asielprocedure lopende hebben, een attest van immatriculatie heeft uitgereikt, *“opgemaakt met de gegevens bekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, volgens eigen verklaringen van de betrokkenen”*, maakt van dit stuk geen identiteitsdocument. Zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarnaar de bestreden beslissing verwijst - die in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wel degelijk bekendgemaakt werd, dit via een publicatie in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007 - maken gewag van een identiteitsdocument die de aanvragers van een verblijfmachtiging moeten overmaken. Het bovenvermelde toont aan dat de bestreden beslissing geenszins artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt en door in de bestreden beslissing te verwijzen naar de omzendbrief van 21 juni 2007 voegt de verwerende partij geenszins een voorwaarde toe aan het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

3.14. De vereiste van het overleggen van een bewijs van identiteit wordt opgelegd door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel is ingevoegd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en is in werking getreden op 1 juni 2007. Verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 29 april 2008 en zij dienen derhalve wel degelijk een identiteitsdocument over te maken. Verzoekers kunnen geen uitzondering op een wettelijk gestelde voorwaarde ontlenen aan het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken *“nooit eerder in het verleden geëist (heeft) dat de aanvraag vergezeld gaat van een nationaal paspoort”* of aan het gegeven dat *“in het verleden een regularisatieaanvraag nooit eerder (werd) afgewezen om reden dat slechts een attest van immatriculatie werd overgemaakt.”*

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

3.15. Het komt aan aanvragers van een verblijfmachtiging toe om zelf zorgvuldig te zijn en bij het indienen van de aanvraag het bewijs over te maken dat ze voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet van de Dienst Vreemdelingenzaken gaan verwachten dat zij hen alsnog de mogelijkheid biedt een *“kopie van het nationaal paspoort”* over te maken, na de vaststelling dat ze niet voldoen aan de documentaire

ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het staat verzoekers vrij om een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen waarbij ze “een kopie van het nationaal paspoort” kunnen overmaken.

Het derde onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

3.16. Het vierde onderdeel van het middel heeft betrekking op de volgende passage in de bestreden beslissing, die enkel eerste verzoeker betreft: *“Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam (B.F. – J.B.) en nummer (...) bevat een kopie van een identiteitskaart op naam van (B.F.) dat in het verleden het dossier vervoegde. De persoon die de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam (B.F.) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld”.*

3.17. De Raad stelt vast dat het administratief dossier met nummer 5.028.298 een kopie bevat van een stuk opgesteld in een vreemde taal dat neergelegd werd door eerste verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag. Bovenaan dit stuk werd met balpen aangebracht: “IK”. Verder wordt in het asielinterview van eerste verzoeker, afgenomen op 31 januari 2001 (stuk 40 van het administratief dossier), gewag gemaakt van een neergelegde kopie van een identiteitskaart die afgegeven werd op 19 februari 1967 door “Andimeshk” met als nummer: “A 475342 nr 684”. Op de bijlage 26 van eerste verzoeker (stuk 26 van het administratief dossier) wordt vermeld dat hij houder is van een kopie van een “IK”. Tweede verzoekster heeft geen identiteitsdocument voorgelegd bij haar asielprocedure. De Raad wijst erop dat blijkens het administratief dossier op de bijlage 26 van tweede verzoekster van 9 oktober 2000 vermeld wordt: *“zonder enig identiteitsdocument”.*

3.18. Blijkens hetzelfde administratief dossier maakte eerste verzoeker bij zijn in punt 1.14. bedoelde aanvraag een attest van immatriculatie over waarop vermeld staat: *“N° sureté publique: 5.028.298”; nom (B.), prénoms, (F.), né à le: Andimeshk (Iran) le 09 februari 1967”.* Daarnaast wordt in de in punt 1.14. bedoelde aanvraag de asielprocedure van eerste verzoeker beschreven.

3.19. Wanneer het administratief dossier een stuk bevat dat in de bestreden beslissing wordt omschreven als *“een identiteitskaart op naam van (B., F;)”* en de aanvrager om verblijfsmachtiging een attest van immatriculatie overmaakt waarvan de gegevens nagenoeg overeenstemmen met de gegevens op deze *“identiteitskaart”* en de aanvraag om verblijfsmachtiging gegevens bevat over de asielprocedure die overeenstemmen met de gegevens die zich bevinden in dit administratief dossier, is het kennelijk onredelijk dat Dienst Vreemdelingenzaken desondanks besluit dat eerste verzoeker geen bewijs heeft overgemaakt dat toelaat hem te vereenzelvigen *“met de titularis van voornoemd identiteitsstuk.”*

3.20. Verzoekers kunnen derhalve worden bijgetreden in hun kritiek voor zover deze erop neerkomt dat het attest van immatriculatie van eerste verzoeker wel degelijk toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van de *identiteitskaart* in het administratief dossier. De Raad merkt nog op dat hieromtrent in de nota met opmerkingen geen verweer wordt gevoerd.

3.21. Gelet op het bovenvermelde dient geconcludeerd te worden dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt voor zover gesteld wordt: *“Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam (B.F. – J.B.) en nummer (...) bevat een kopie van een identiteitskaart op naam van (B., F.) dat in het verleden het dossier vervoegde. De persoon die de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam (B., F.) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheids-voorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”*

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, aangezien bovenvermelde passage niet kan beschouwd worden als een overtuigend motief ervan.

3.22. Verzoekers hebben een gegrond middelonderdeel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing. Er is reden om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve zonder voorwerp.

Voor het overige wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing gericht tegen de in artikel 1 bedoelde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

Voor het overige wordt het beroep verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.